

Litt om behandlingen av juvenile delinquency i U. S. A.

Av politifullmektig ULRIK BORCH, Hammerfest.

Det sies i U.S.A. at nest etter Bibelen og Shakespeare er det ikke noe emne som har vært så meget behandlet i litteraturen som juvenile delinquency (ungdomskriminalitet). Selv om dette vel ikke gjelder i de nordiske land, pretenderer denne artikkel ikke å tilføre emnet noe nytt. Her skal bare forsøkes å gi en kort redegjørelse for behandlingen av saker mot juvenile delinquents (unge lovovertredere) frem til og med rettergangen ved Juvenile Court (ungdomsdomstolen) sammenlignet med behandlingen av tilsvarende saker i Norge.

Fremstillingen bygger dels på egne studier i Philadelphia, U.S.A., våren 1953, og dels på nyere amerikansk litteratur på området, da først og fremst Negley K. Teeters' og John Otto Reinemanns „The Challenge of Delinquency“ (Prentice-Hall, New York 1950), som gir en utmerket innføring i emnet.¹⁾ Forfatterne av nevnte verk har sitt virke i Philadelphia, Teeters som professor i sociologi ved Temple University og Reinemann som director of probation ved Municipal Court (hvor Juvenile Court utgjør en egen avdeling).

I. Uttrykket „delinquency“ er meget omfattende og defineres forskjellig i de ulike stater i U.S.A. og av de forskjellige forfattere. Pennsylvanias Juvenile Court Law (section 1, pkt. 4) definerer „delinquent child“ som et barn som har overtrådt en eller annen lovbestemmelse, som på grunn av vanemessig ulydighet unndrar seg foreldrenes kontroll, som har for vane å skulke skolen eller løpe hjemmefra, eller som oppfører seg slik at det skader eller truer egen eller andres moral eller helse. — Likestillet med „delinquent children“ etter denne lov er forøvrig „neglected and dependent children“. „A neglected child“ er et barn som er forlatt av foreldrene eller mangler ordentlig tilsyn fra foreldrenes side, og „a dependent child“ er et barn som ikke har noe hjem eller mangler ordentlig underhold og stell (section 1, pkt. 5 og 6).

En mer omfattende definisjon ble gitt av Hvite Hus-konferensen i 1930 om juvenile delinquency hvor delinquency ble definert som „any juvenile misconduct that might be dealt with under the law.“

Den engelske psykolog Cyril Burt har uttalt at delinquency finnes hos et barn „when his anti-social tendencies appear so grave

¹⁾ Henvisninger til dette verk er sløffet i det følgende. Det ville ellers blitt så rent for mange.

that he becomes or ought to become the subject of official action.“²⁾)

Uttrykkene „juvenile“ eller „child“ som gjerne forekommer sammen med delinquent og delinquency, er heller ikke entydige. Definisjonene varierer fra stat til stat sammen med Juvenile Courts kompetanse.

Etter Pennsylvanias Juvenile Court Law, section 1, pkt. 2 er „a child“ en mindreårig under 18 år. I andre stater varierer grensen mellom 16 og 21 år, men 18 års-grensen er visstnok den alminneligste. Noen grense nedad blir det ikke tale om hvis et barn er foreldreløst eller vanskjøttet, men når det gjelder lovovertrædelser, er den vanlige grense nedad 7 år som var den kriminelle lavalder etter romersk rett og engelsk Common Law.

Stort sett svarer gruppen „juvenile delinquents“ til klientellet som ble behandlet av de kommunale vergeråd i Norge etter vergerådsloven av 6. juni 1896. Etter denne lov § 1 kunne vergerådet ta hånd om barn som ikke var fylt 18 år og som hadde begått noen straffbar handling som vitnet om sedelig fordervelse, eller som på grunn av foreldres eller oppdrageres lastefullhet eller forsømmelse fantes vanstelt, mishandlet eller sedelig forkommet, eller som hadde vist slett oppførsel mot hvilken hjemmets eller skolens oppdragelsesmidler hadde vist seg maktesløse.

Etter den nye lov om barnevern^{2a)}) som skal avløse vergerådsloven, får de kommunale barnevernsmønder en ennå videre slagvidde. Etter denne lovs § 16 kan vernetiltak treffes overfor barn under 18 år når barnet blir slik behandlet eller lever under slike forhold at dets helse eller utvikling utsettes for skade eller alvorlig fare, eller når det ved lovovertrædelse eller annen adferd viser så dårlig tilpasning til samfunnet at særlige forholdsregler finnes påkrevet, eller når det er uten forsørger, eller er sykt eller lider av fysiske eller psykiske mangler og de nødvendige forholdsregler ikke er tatt.

Barnevernsmøndas oppgaver vil altså omfatte ikke bare „delinquent children“, men også „dependent“ og „neglected“ sådanne. Den formulering loven har fått, er meget vid, og departementet var i h. t. uttalelser i proposisjonen (O.T. prp. nr. 56/1952 s. 11) også oppmerksom på at en for vid formulering kan innebære fare for unødige inngrep. Men på den annen side mente departementet at for strenge grenser kunne stille seg hindrende i veien for forholdsregler som barnevernsmønda i og for seg fant absolutt påkrevet. Som påpekt i proposisjonen, hadde også vergerådsloven av 1896 en ganske stor slagvidde. Såvidt vites, har imidlertid ikke denne vært anvendt i utrengsmål. Tvertimot har vel de kommunale vergeråd ofte vært for forsiktige med å gripe inn.

²⁾ Cyril Burt: *The Young Delinquent* (London 1925) s. 15.

^{2a)} Lov nr. 14 av 17. juli 1953 som trer i kraft 1. juli 1954.

II. Hvorledes innledes så en sak angående juvenile delinquency? — Jo, det viser seg at i de aller fleste tilfelle er det politiet som tar det første skritt. I h. t. United States Children Bureau's statistikk for Juvenile Courts i 1945 var det politiet som tok initiativet i 71 % av alle saker.

Hvordan forholdet er forsåvidt når det gjelder vergerådssaker i Norge, vites ikke, men det er vel sannsynlig at politiet også her er den største bidragsyter.

For å behandle saker om juvenile delinquency har politiet i en rekke byer i U.S.A. opprettet egne avdelinger, såkalte Juvenile Aid Bureaus, Crime Prevention Bureaus eller Youth Bureaus. At dette er saker som krever særlige forutsetninger, er alminnelig anerkjent, og i en stat, California, er det også organisert et eget institutt for utdanning av politifolk til slik tjeneste, nemlig „Delinquency Control Institute“ opprettet i 1946 ved University of Southern California i Los Angeles.

Til å behandle slike saker, særlig hvor piker er innblannet, er det også ansatt kvinnelig politi i en rekke byer, først i Portland, Oregon, i 1905. I 1949 var det over 1.000 politikvinner i U.S.A., fordelt på ca. 140 byer og flere av statenes politistyrker. — Kvinnelig politi er jo forøvrig intet nytt i de nordiske land.

Et spørsmål som har vakt diskusjon i U.S.A., er om det skal tas fingeravtrykk av juvenile delinquents som av vanlige forbrytere til bruk ved mulig senere identifikasjon. — Tilhengere av denne fremgangsmåte har hevdet at det er den sikreste metode for identifikasjon, at det beskytter de uskyldige og at det vil komplettere samlingene av fingeravtrykk, særlig da ved F.B.I. i Washington D.C. — Motstandere av metoden hevder først og fremst at det vil være å stemple ungdommen som forbrytere, og at det kan skape en fiendtlig innstilling hos ungdommen og foreldrene, selv om kanskje en mer robust gutt bare vil være stolt av å bli behandlet som en „ordentlig forbryter“. — Resultatet i de fleste stater er blitt at det ikke tas fingeravtrykk av juvenile delinquents.

Tilsvarende spørsmål har såvidt vites ikke vært drøftet i Norge, men tanken å ta fingeravtrykk av alle vergerådsbarn virker ikke umiddelbart tiltalende.

III. Når et barn eller en ungdom blir pågrepet av politiet i U.S.A., kan saken ta en av følgende vendinger: Vedkommende kan bli sendt hjem med en advarsel, innbragt på politistasjonen eller bragt direkte til Juvenile Court. Politiet kan også sende barnet til et forvaringshjem (detention home) eller et lignende sted. I mange stater krever loven at Juvenile Court snarest mulig skal underrettes ved alle arrestasjoner av juvenile delinquents.

Løslatelse mot kausjon (bail) som ellers er vanlig praksis i U.S.A., brukes ikke når det gjelder juvenile delinquents.

Hva angår spørsmålet om en pågrepet juvenile delinquent skal holdes i varetekt eller ikke, varierer behandlingsmåten adskillig i de forskjellige stater. I enkelte stater avgjøres spørsmålet av politiet. I andre tilfelle er det bestyreren av vedkommende forvaringshjem som bestemmer, og i atter andre tilfelle treffes avgjørelsen av Juvenile Court eller av en probation officer (vernekonsulent) i h. t. rettens fullmakt. Den sistnevnte ordning er innført i Philadelphia og ansees gunstig.

Fremgangsmåten er altså vidt forskjellig fra den som benyttes i U.S.A. ved arrestasjon av vanlige forbrytere, hvor det kreves arrestordre av retten samt etterfølgende fengslingskjennelse, og avviker like meget fra den norske straffeprocesslovs bestemmelser.

Etter straffeprocessloven kan det ikke avsies fengslingskjennelse over barn under 14 år da disse heller ikke kan straffes (strpl. § 240 jfr. § 228). I h. t. påtaleinstruksens § 11 bør varetektfengsel overfor barn mellom 14 og 16 år bare anvendes i påtrengende tilfelle. Hvis barnet ikke kan løslates, bør det i stedet søkes midlertidig anbragt i opptagelseshjem for unge eller lignende anstalt, når det er adgang til det.

I h. t. den samme bestemmelse bør varetektfengsel heller ikke anvendes overfor personer mellom 16 og 21 år med mindre omstendighetene gjør slik forføyning særlig påkrevet.

Den lettere adgang til arrestasjon av juvenile delinquents i U.S.A. kan vel bety en fare for barnet hvor man ikke har egnede forvaringshjem, men hvor man har skikkede institusjoner, kan varetekten også bli et viktig ledd i hele behandlingen.

IV. Hvordan er det så med arrestlokaler og praksis i slike saker rundt om i U.S.A.? — Jo, bildet varierer her som ellers fra stat til stat, men er langt fra lyst. I de fleste stater brukes fremdeles de alminnelige lokale fengsler (jails) også som varetektfengsler for barn. I h. t. en offisiell undersøkelse av amerikanske fengsler i 1948 var det bare statene Connecticut og New Hampshire som erklærte aldri å sette barn i alminnelige fengsler. I Sydstatene var det ikke så bra. I h. t. en lignende undersøkelse noen år før var det i Georgia i 1941 830 tilfelle av arrestasjon av barn under 16 år i lokale fengsler. I North Carolina var tallet 500 i budsjettåret 1941/42. 84 av disse var 12 år eller yngre, og 23 var ennå ikke 11 år gamle. Dette til tross for at mange stater hadde lover som forbød å plasere barn i fengsel sammen med voksne forbrytere, således f. eks. Pennsylvania Juvenile Court Law, section 7. (Samtlige tall er hentet fra Teeters' og Reinemanns forannevnte verk.)

Varetektstiden vil rimeligvis variere fra det ene tilfelle til det annet, og praksis i statene er forskjellig, men i h. t. en rapport fra Federal Bureau of Prisons for 1948 var gjennomsnittet for fanger under 18 og 20 dagers varetekt under føderal lov.

Hvorledes forholdene er i så måte i Norge, vites ikke, men varetektstid for barn under 16 år hører utvilsomt til sjeldenheter.

V. Nu finnes der også helt moderne forvaringshjem i U.S.A. hvor varetektstiden utnyttes rasjonelt. Et godt eksempel i denne henseende er det nye Youth Study Center i Philadelphia. Dette er sannsynligvis den mest moderne institusjon i sitt slag i U.S.A. i dag.

Philadelphia Youth Study Center begynte sin virksomhet 12. mai 1952. Det holder til i en ny bygning i den centrale bydel, et kvartal fra Municipal og Juvenile Court og et par kvartaler fra det gamle statsfengsel, Eastern State Penitentiary.

Bygningen er litt av et arkitektonisk mesterverk, og har da også kostet sine 2,5 millioner \$. (Philadelphias aviser minner om dette når det meldes om nye tilfelle av ungdomskriminalitet.) Hele bygningen er ennå ikke innredet. Nu (våren 1953) kan den huse 100 barn, men når innredningen er ferdig, vil kapasiteten stige til 150. I den forbindelse kan nevnes at allerede nu er det knyttet 123 funksjonærer til dette studiecenter. Antallet av funksjonærer i forhold til fanger skulle vel dermed overstige de tilsvarende tall selv i de beste nye svenske institusjoner.

Youth Study Center har egen lege, tannlege, psykolog og psykiater, samt skole for barna. Institusjonen ledes av et styre med en dommer som formann. Den daglige leder er en psykolog, dr. Gordon Sharp, som tidligere har arbeidet i fengselsvesenet.

De barn som blir anbragt der, er i alderen fra 7 til 16 år, gutter og piker, sorte og hvite. Guttene har som regel gjort seg skyldige i tyverier, mens pikene for det meste har drevet gatetrafikk eller rømt hjemmefra. De større barna blir gjerne innbragt av politiet.

Alle barn som kommer inn i institusjonen, blir først legeundersøkt. Deretter blir de avhørt av en probation officer som avgjør om de skal bli i institusjonen inntil saken kommer for retten, eller sendes hjem til foreldrene med det samme. Det er opplyst at 60 % av barna blir sendt tilbake til foreldrene.³⁾

De som blir holdt tilbake i Youth Study Center, får eget rom, går på skole, og gjennomgår nærmere legeundersøkelse, samt psykiatrisk og psykologisk specialundersøkelse inntil de fremstilles for Juvenile Court. Den gjennomsnittlige varetektstid er 14—15 dager.

Youth Study Center er kalt en diagnosestasjon for ungdomskriminalitet. Som nevnt allerede av pionérene Healy og Bronner,⁴⁾ er også analogien mellom arbeidet ved en slik institusjon

³⁾ Mundtlig meddelt av dr. *Gordon Sharp*.

⁴⁾ *Healy & Bronner: New Light on Delinquency* (Yale University Press 1936) s. 207.

og en leges arbeide i sin alminnelighet ganske nærliggende. I begge tilfelle må der stilles en diagnose, og en må gjøre seg opp en mening om etiologien og prognosen, samt bestemme behandlingsmåten.

Fra Youth Study Center åpnet i mai 1952 inntil midten av april 1953 hadde det i alt huset 5.500 barn. Utgiftene er beregnet til 17—20 \$ pr. seng pr. dag.³⁾ Det hele er et kommunalt foretagende, og utgiftene dekkes av bykassen.

En institusjon av et slikt format og utstyr lar seg nok bare opprettholde i en storby, selv i U.S.A., men mange av dens virkemidler er velkjente også i Norge, iallfall i forbrytelsessaker, og kunne vel også i større utstrekning anvendes i andre saker, f. eks. vergerådssaker.

VI. Enten barnet blir holdt i varetekt i et forvaringshjem eller bor hjemme hos foreldrene, foretar en probation officer sine undersøkelser. Disse består i å samle alle fakta om barnet, det påklagede forhold, mulige tidligere straffbare forhold, familieforhold (herunder besøk i hjemmet) etc. Opplysningene samles gjerne i et skjema som presenteres for retten.

Metoden tilsvareer forsåvidt den som brukes ved vernelagsundersøkelser i straffesaker i Norge mot personer mellom 14 og 25 år hvor det kan bli spørsmål om betinget påtaleunntatelse eller betinget dom. Politiet skal i disse tilfelle innhente vernelagets uttalelse, og denne gis på et trykt skjema, hvor det bl. a. spørres om barnets eller ungdommens forhold i hjemmet og på skolen, interesser og fremtidsplaner m. v. Videre skal vernelaget komme med sitt forslag til behandling.

Mulighetene for å gjennomføre undersøkelser som krever spesialkunnskaper i psykologi, psykiatri etc. er vel ikke de samme som i en amerikansk storby. Men hvor politiet finner grunn til det, kan det iallfall foretas en foreløpig psykiatrisk undersøkelse også av en ung lovovertreder, og derved får man på en relativt enkel og billig måte en medisinsk og psykiatrisk specialundersøkelse.

Når det gjelder de norske vergeråd, har behandlingen visstnok vært noe mer varierende. Oslo vergeråd har således sine egne sosialundersøkere, mens vergerådet i en liten landkommune oftest er henvist til å bygge på sin egen lokal- og personalkunnskap. En mer systematisk og sakkyndig undersøkelse kunne vel undertiden være på sin plass, men dette er nok først og fremst et økonomisk spørsmål.

Hvor både vergerådet (barnevernemnda) og vernelaget er kompetente, d. v. s. hvor det dreier seg om straffbare handlinger begått av ungdom mellom 14 og 18 år, er det formentlig intet til hinder for at det foretas vanlig vernelagsundersøkelse, selv om saken resulterer i påtaleunntatelse og vergeråds-(nemnds-)be-

handling. Såvidt vites, er denne fremgangsmåte ikke sjelden i praksis. Herved oppnår man også i disse saker de fordeler som følger med den standardiserte vernelagsundersøkelse.

VII. Etter probation officers undersøkelser og eventuell varetekt i forvaringshjem eller Study Center følger så sakens behandling i Juvenile Court. Denne domstol er på mange måter en typisk amerikansk institusjon som har hatt sin egen historie.

Den første Juvenile Court ble opprettet i Chicago 1. juli 1899. Senere ble lignende domstoler etablert i samtlige stater, den siste var Wyoming i 1945. I alt er det nå ca. 3.000 Juvenile Courts i U.S.A. og disse behandler ca. 275.000 saker pr. år.

Utenfor U.S.A. hadde Syd-Australia opprettet en Children's Court allerede i 1890. England og Canada fulgte etter i 1908. Senere har ideen spredd seg til samtlige britiske besittelser og til Syd-Amerika. I samtlige europeiske land, unntatt Albania og Island, har man iallfall særskilte regler for behandling av saker mot barn. Norge fikk sin vergerådslov så tidlig som 6. juni 1896.

Pennsylvania fikk sin første Juvenile Court ved en lov i 1901, men denne lov ble senere satt til side av statens høyesterett som forfatningsstridig. I 1903 fikk så staten en ny Juvenile Court Act, og denne ble opprettholdt av høyesterett i en dom av 1905 (Commonwealth vs. Fisher). Loven ble påstått å stride mot prinsippet om „due process of law“⁵⁾ fordi den innførte forskjellig straff for samme forbrytelse gjennom en klassifikasjon av individer, og fordi den nektet den anklagede retten til å bli hørt av en jury. Begge innvendinger ble imidlertid forkastet med den begrunnelse at det her ikke gjaldt å straffe forbrytere, men å redde barn, og at det ikke dreide seg om straffesaker angående forbrytelser, men om å hindre slike saker.

Pennsylvanias Juvenile Court Act av 1903 ble avløst av den nuværende lov av 2. juni 1933 som trådte i kraft 1. juli s. å.

I Pennsylvania har Juvenile Court eksklusiv jurisdiksjon i alle straffesaker mot barn og ungdom under 18 år, unntatt mordsaker, samt i alle andre saker angående „delinquent, neglected and dependent children“ (Juvenile Court Law, section 2). Dessuten behandler denne domstol saker mot voksne som har bidratt eller oppmuntret til ungdomskriminaliteten.

I saker mot barn er det ingen jury. En voksen person som blir bragt for Juvenile Court, kan derimot kreve en jury, og saken må da overføres til de ordinære domstoler (lovens section 5). Det er ikke alminnelig at det møter aktor og forsvarer, men en probation officer er alltid til stede. Rettsmøtene er ikke offentlige, og pressen har vanligvis ikke adgang. I Philadelphia blir dette

⁵⁾ Se om dette begrep *Ragnar Knoph*: Rettslige standarder (Oslo 1948) s. 47 f. og 69 ff. og *F. Schjelderup*: Rettsferdsgrunnsetningen i amerikansk konstitusjonell rett. T.f.R. 1940 s. 145 ff.

strengt overholdt, men i andre stater forekommer det nok at pressen er til stede, og fotografier fra Juvenile Courts er ikke uvanlige å se i avisene.

Dommerens avgjørelse kan gå ut på at barnet skal sendes hjem, bortsettes i en privat familie eller anbringes i en offentlig eller privat institusjon for unge lovovertridere, yrkesskole e. l. (lovens section 8). Dessuten kan han bestemme at barnet skal få en prøvetid (probation), underkastes ny undersøkelse og behandling av lege, psykiater eller psykolog, eller i sin alminnelighet undergis slik behandling og pleie som retten finner vil være i barnets interesse. Saken kan også avgjøres med en advarsel, eller dommeren kan pålegge barnet å erstatte den forvoldte skade.

Hovedprinsippet i rettergangen ved Juvenile Court er „individualization of justice“ og „socialization of procedure“.

De forholdsregler Juvenile Court treffer, kan endres etter begjæring av statsadvokaten (district attorney), probation officer eller en annen person som har en interesse i saken. Forføynningene kan opprettholdes inntil vedkommende ungdom har fylt 21 år (lovens section 12).

Juvenile Courts avgjørelser kan videre påankes til Superior Court av barnet eller dets verge på grunn av juridiske eller faktiske feil (lovens section 15).

Sammenligner man de midler som står til Juvenile Courts rådighet, med dem som et norsk vergeråd eller en barnevernemnd forfølger over, blir forskjellen i teorien ikke så stor. Etter den gamle vergerådslovs § 1 kan vergerådet bortsette et barn i en privat familie, et barnehjem eller en lignende innretning. Barnet kan også anbringes i tvangsskole (§ 5), eller saken kan avgjøres med en advarsel og formaning (§ 3).

Etter loven om barnevern § 18 kan barnevernemnda sette hjemmet under tilsyn ved en oppnevnt tilsynsfører, yte økonomisk støtte til hjemmet, sørge for at barnet blir satt i barnehave, skole, lære eller arbeide, eller sørge for at barnet får nødvendig pleie o gbehandling. — Etter samme lovs § 19 kan nemnda hvis de forannevnte forholdsregler er nytteløse, beslutte å overta omsorgen for barnet og anbringe det til oppfostring utenfor hjemmet.

I teorien er det altså adskillige likhetspunkter mellom de midler som står til rådighet i Norge og U.S.A. i slike saker. I praksis kan det vel skorte på egnede institusjoner noe og hvert sted.

Etter den gamle vergerådslovs § 39 fortsatte et barn som var bortsatt av vergerådet, å stå under dettes tilsyn inntil fylte 21 år. En tilsvarende bestemmelse finnes i den nye lov om barnevern § 48. Ingen av disse lover åpner noen adgang til anke til domstolene over avgjørelser m. h. t. barnets skjebne. Etter vergerådslovens § 15 kunne foreldrene påklage vergerådets avgjørelse om

bortsettelse av barnet til vedkommende departement (Kirkedepartementet). Etter lov om barnevern §§ 52 og 53 kan vedtak av nemnda i h. t. §§ 18 og 19 m. fl. påankes til fylkesmannen, og dennes avgjørelser kan igjen innankes for Sosialdepartementet.

Dette forhindrer vel ikke at foreldrene etter vanlige forvaltningsrettslige regler må kunne anlegge søksmål i første instans ved domstolene for å få prøvet lovligheten av et vedtak om bortsettelse av barnet, men slike søksmål forekommer sjelden eller aldri.

VIII. Gjennomføringen av Juvenile Courts avgjørelser skal ikke nærmere behandles her. Når det særskilt gjelder probation, har dette emne tidligere vært utførlig behandlet i dette tidskrift.⁶⁾

I Philadelphia har Juvenile Court i 90 % av tilfellene fulgt probation officers forslag i sine avgjørelser.⁷⁾ Men så holder nok også Philadelphia Probation Office under dr. John Otto Reinemanns ledelse en høy standard. Kontoret teller 140 funksjonærer som samtlige har universitetsutdannelse (minimum Bachelors of Arts) og dessuten må gjennomgå en spesiell eksamen for å bli ansatt. Ansettelsene foretas av dommerne ved Juvenile Court uten politiske hensyn. Samarbeidet mellom Juvenile Court, Probation Office og Youth Study Center lot til å være utmerket.

M. h. t. saksmengden kan nevnes at Juvenile Court for Philadelphia County (Philadelphia og omegn) i 1952 behandlet 7.190 saker.⁷⁾ Saksantallet var stigende under krigen fra 5.934 i 1940 til 9.238 i 1945, for så å falle til 6.193 i 1950. I 1951 var tallet igjen steget til 6.497, og stigningen har fortsatt i 1952.

Den økende saksmengde under krigen har vært forsøkt forklart bl. a. ved den alminnelige spenning under krigstiden, fedres og eldre brødres fravær i de vepnede styrker og mødres arbeide utenfor hjemmet i krigsindustrien.⁸⁾ En lignende stigning i juvenile delinquency i England under krigen er bl. a. iaktatt av Mannheim.⁹⁾ Det er også bemerkelsesverdig at den nye stigning som er observert i Philadelphia etter 1950, faller nær sammen med FN's aksjon i Korea.

Av de 7.190 saker som ble behandlet av Philadelphia Juvenile Court i 1952, gjaldt 5.732 gutter og 1.458 piker. Det samlede antall barn som ble behandlet av Juvenile Court, utgjorde 1,8—1,9 % av hele befolkningen i vedkommende aldersgruppe.⁷⁾

IX. Før man tar standpunkt til om de amerikanske metoder

⁶⁾ Se *Anders Bratholm* i N.T.f.K. 1952 s. 340 ff.

⁷⁾ Muntlig meddelt av dr. *John Otto Reinemann*.

⁸⁾ *J. O. Reinemann*: The Juvenile Delinquency Picture in Philadelphia 1940—1951, artikkel i *The Quarterly*, Fall 1952 (tidsskrift for Pennsylvania Association on Probation and Parole).

⁹⁾ *Hermann Mannheim*: Juvenile Delinquency in an English Middle-town (London 1948) s. 68.

og midler er skikket for eksport, vil man naturlig spørre hvor effektive har disse vist seg i praksis. Hvordan er det f. eks. gått med de unge lovovertredere som på en eller annen måte har fått en prøvetid (probation)?

Det er foretatt vidtgående undersøkelser i U.S.A. om hvordan juvenile delinquents har klart seg på probation. De resultater som foreligger, varierer imidlertid svært og er innbyrdes motstridende. Således mener Glueck å ha konstatert 86,8 % feilslagne tilfelle i det materiale han har undersøkt i Boston,¹⁰⁾ mens Sutherland uttaler at de forskjellige probation departements gjerne melder om suksess i ca. 75 % av alle tilfelle, et tall som forøvrig må tas med en viss reservasjon.¹¹⁾

Det er selvsagt vanskelig å si noe sikkert om dette. Antallet av tilbakefall eller feilslagne tilfelle varierer ettersom hvor lenge og hvor nøye man har anledning til å følge probandene, og når man skal bedømme effektiviteten av systemet, kommer dessuten det usikkerhetsmoment til at man ikke vet hvordan andre tvangs- midler ville ha virket.

Vel er det så at mange først betrer forbryterbanen i voksen alder, men ifølge Teeters' og Reinemanns forannevnte verk viser de amerikanske fengselsannaler at de fleste fanger første gang kom i konflikt med politiet allerede i oppveksten. De som er mest fortrolige med ungdommens problemer, er derfor enstemmige om å erklære at det er bydende nødvendig „to save the youth of to-day from becoming the criminals of tomorrow.“

Selv om det er vanskelig å bedømme resultatene, er iallfall interessen for disse spørsmål ikke til å ta feil av, og her synes nettopp de beste sider ved amerikansk lynne å komme frem, nemlig levende interesse, menneskelig umiddelbarhet og stor offervilje. Her er det vel noe en nordbo kunne trenge å ta med seg hjem.

Ulrik Borch.

¹⁰⁾ *Sheldon & Eleanor T. Glueck: One thousand Juvenile Delinquents (Cambridge, Mass. 1934) I s. 174.*

¹¹⁾ *Edwin H. Sutherland: Principles of Criminology (J. B. Lippincott Co. New York 1947) s. 427.*